

[Tholstrup.]

der ejer cyklen, og ikke hos ham, der kører den. Derfor bør der sidde en plade på køretøjet; det behøver ikke at koste mere.

Jeg kan heller ikke forstå, at det, efter hvad det ærede medlem hr. Stæhr Johansen siger, skulle medføre forøget administration, hvis man indførte disse skilte. Jeg tror, at et kort til at stikke i lommen og et skilt til at sætte på cyklen administrativt vil koste det samme.

Jeg fik ikke svar på, hvorfor vi skal vente i 2 år med at få nedsat den urimeligt høje præmie.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det misbrug, jeg tænkte på der kunne ske med denne plade, var, at den kunne stjæles og placeres på en anden cykle. Det var mit synspunkt. Det ærede medlem spørger, hvorfor vi skal vente i 2 år; jeg ville meget gerne, om man efter 1 års forløb kunne have fået tilstrækkeligt erfaringsmateriale til at regulere præmiens størrelse, men vi har bøjet os for en henstilling fra forsikrings-selskaberne, der har beregnet at måtte have en 2 års periode, før de virkelig kan sige, hvor stor præmien skal være, bl. a. fordi vi i den nærmeste tid må regne med en voldsom vækst i antallet af disse køretøjer.

(Kort bemærkning).

Ordføreren (Stæhr Johansen): Det ærede medlem hr. Tholstrup spurgte, hvor ansvaret kunne placeres, hvis en tyv havde stjålet en knallert og forårsaget en ulykke, og det samme kunne man spørge om, hvis en knallertkører ikke har forsikret og volder en ulykke. Det ærede medlem er ellers meget begavet på disse områder, men der må være smuttet noget for ham, for det var netop ideen i hele denne forsikring, hvad vi også drøftede ved første behandling, at dette forhold kom til at høre ind under færdselsloven, således at alle var dækket, og forsikringsselskaberne er fælles om at dække for de skader, hvor ansvaret ikke kan konstateres. Det er netop det, der bevirker, at præmien er blevet højere, end også vi ønskede den skulle være, dette, at forsikringsselskaberne altså skal dække alle skader, uanset hvorledes de sker, eller om vedkommende har forsikret eller ej.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Jeg fik desværre ikke noget svar på, hvorfor vi skal vente i 2 år, men jeg fik forklaring på, hvorledes forsikringen dækker. Denne forklaring burde det ærede medlem have givet som udvalgsformand heroppefra, givet os, som ikke sidder i udvalget, en klar fremstilling af, hvorledes sådan noget gennemføres i praksis, hvor-efter der ikke ville blive grund til at komme med indvendinger. Er man udvalgsformand, er det ikke nok at stå her og komme med en to, tre bemærkninger, som er kendt af de øvrige udvalgsmedlemmer, men det forpligter til at give klar besked.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 2, teksten, således ændret, ændringsforslag nr. 3, gående ud på indsættelse af en ny paragraf, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 betragtedes som vedtaget efter vedtagelsen af ændringsforslagene nr. 2 og 3.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går derefter til fornyet udvalgsbehandling.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om rettens pleje. (Politiets ledelse m. v.).

(Første behandling findes i tidenden sp. 4147; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 939).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ordføreren (Peter Jørgensen): Udvalget har afholdt 8 møder og haft samråd med justitsministeren samt modtaget deputationer fra politiets forskellige organisationer.

[Peter Jørgensen.]

Udvalget har stillet 4 ændringsforslag, som alle er tiltrådt af justitsministeren. Efter det oprindelige forslag skulle kontorpersonalet og politiets kontorer sortere direkte under justitsministeren. Fra forskellig side i udvalget rejstes spørgsmålet, om man ikke burde henlægge begge dele under rigspolitichefen. Kontorpersonalets organisationer ønskede fortsat at henhøre under justitsministeriet, medens blandt andet Dansk Politiforbund ønskede sit personale under rigspolitichefen. Udvalget kom til det resultat, at lokalerne skulle forblive under justitsministeriet, da der jo her i høj grad er tale om bevillingsspørgsmål. Politiets kontorpersonele henlægges som foreslået i ændringsforslag nr. 1 og 2 under rigspolitichefen.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige med hensyn til personalets forhold, at udvalget har været opmærksom på de gamle og svagelige politifolk, som af en eller anden grund ikke længere er i stand til at røgte deres hverv, enten det er patrouilletjeneste eller andre opgaver, de har haft; det vil være urimeligt nu at pensionere disse gamle politifolk, men det har også været en gammel praksis at placere disse ikke længere tilpasningsdygtige politifolk rundt omkring på kontorerne, og de har her fået opgaver, de kan klare. Det er vi naturligvis alle interesserede i, og jeg vil her understrege, hvad der også er sagt i udvalget, at vi ønsker at følge denne praksis, der på dette område hele tiden har været fulgt.

Udvalget har drøftet det spørgsmål, om juridisk uddannelse bør kræves ved besættelsen af forskellige stillinger indenfor politikorpset, og der har fra en enkelt side været rejst det spørgsmål, om folk fra politikorpset kunne avancere til de højeste stillinger uden nogen juridisk embedseksamen. Man er imidlertid i udvalget med en enkelt undtagelse blevet enig om at følge den formulering, lovforslaget har, fordi vi ikke har ønsket i lovforslaget at indføje bestemmelser, der måske kunne give falske forhåbninger hos de folk, der er beskæftigede i politiets tjeneste. Vi er altså enige om at bibeholde paragraffen, som den er foreslået af justitsministeren.

I forbindelse med spørgsmålet om nødvendigheden af juridisk embedseksamen har også politikolens ledelse været omtalt

i udvalget, og efter hvad vi har fået oplyst, er det ikke absolut nødvendigt, at politikolens leder skal være en jurist. Dette har udvalget erklæret sig tilfreds med.

Under det samråd, udvalget har haft med ministeren, var der rejst en række spørgsmål angående politiets forskellige specialafdelinger, og som det fremgår af betænkningen, har navnlig færdselspolitiets arbejde og normering været drøftet. Udvalget er enig i, at denne afdelings arbejde bør udvides, og vi har i betænkningen udtalt os herom. Vi har imidlertid ikke noget ønske om, at der skal ske en udvidelse af antallet af antagne politifolk; vi mener, det er muligt til færdselsafdelingen at overføre en del personale fra andre af politiets afdelinger, og der vil altså ikke blive tale om en forøgelse af den samlede politistyrke.

Udvalget har ligeledes drøftet efterretningstjenestens virksomhed. Vi har af ministeren fået en redegørelse for dette arbejde og for den instruks, hvorefter man arbejder indenfor efterretningstjenesten, og vi har alle erklæret os enige i og tilfredse med de udtalelser, ministeren har fremsat herom.

Med disse bemærkninger skal jeg på hele udvalgets vegne indstille lovforslaget til vedtagelse med de foreslåede ændringsforslag.

Må jeg derudover have lov at sige et par enkelte bemærkninger som mit partis ordfører. Vi har i den seneste tid været vidne til, at en diskussion er opstået omkring efterretningstjenesten og dens arbejde, og jeg synes, det er rigtigt, at vi herfra kort og klart siger, at det arbejde, der udføres af efterretningstjenesten, er et nødvendigt arbejde. Vi har jo i dette land tidligere været udsat for landsforræderisk virksomhed, nemlig under besættelsen, efter 1940; da fik vi beviser for, at mange af vore landsmænd i virkeligheden var parat til at falde hele det danske folk i ryggen. Derfor har det været nødvendigt at opbygge en efterretningstjeneste. Men vi har ikke dermed sagt, at vi ønsker et politikartotek eller noget i den retning, der sætter hele eller i hvert fald en stor del af befolkningen ind i et sådant kartotek. Vi har ønsket gennem den efterretningstjeneste, vi har, at sikre det danske folk mod dem, der ønsker at angribe demokratiet. Der er altså her ganske simpelt tale om et forsvar for det demokratiske samfund, som vi alle — eller

[Peter Jørgensen.]

i hvert fald det store flertal — i dette land er interesseret i.

Det er min opfattelse, at vi med dette lovforslag har haft held til at videreføre de tanker, som var nedlagt i loven af 1937 om enhedspolitiet, og at vi dermed har skabt ordnede forhold indenfor politiets øverste ledelse og derigennem også mulighed for, at vort politikorps kan arbejde på en måde, som hele det danske folk kan være tilfreds med.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker udvalget for den enstemmige tilslutning, som lovforslaget, med ganske få ændringer, har fået.

Ændringsforslagene nr. 3 og 4 giver mig ikke anledning til bemærkninger; derimod vil jeg om ændringsforslagene nr. 1 og 2, hvorefter politiets kontorphonale henlægges under rigspolitichefen, sige — for nu at udtrykke det forsigtigt — at det har jeg ikke været så glad for. Dette spørgsmål er i udvalget blevet diskuteret mellem ordførerne og mig indtil bevidstløshed, og vi har næppe mulighed for at overbevise hinanden; men jeg vil dog gerne sige, at når jeg længst muligt ville modsætte mig denne overflytning, var det ikke — synes jeg — udtryk for nogen stædighed, men for en saglig argumentation. Sagen er nemlig den, at der ikke kan gives den samme begrundelse for at henlægge kontorphonalet under rigspolitichefen som den, der kan gives for at lægge politikorpset derhen.

Dertil kommer — man kan naturligvis sige, at det stadigvæk er en rent negativ argumentation — at politiets kontorphonale har samme stilling og samme opgaver som statens øvrige kontorphonale. Men det, som har været det afgørende for mit standpunkt til spørgsmålet, var, at en overførelse af disse sager til rigspolitichefen ikke ville føre til nogen væsentlig aflastning af justitsministeriet, men i nogle tilfælde ville kunne føre til dobbeltadministration. Det vil gælde visse forfremmelsessager, og det vil navnlig gælde, hvor der bliver spørgsmål om yderligere normering af enten tjenestemandsansat eller regulativlønnet kontorphonale, ligesom det vel også vil gælde i en række tvivlsomme personalesager, hvad enten det drejer sig om anciennitetsspørgs-

mål, disciplinærsager eller afskedigelses-sager. Men jeg iler med at tilføje, at spørgsmålet for mig ikke er så stort, så derfor har jeg kunnet tiltræde de stillede ændringsforslag.

Den ærede ordfører (Peter Jørgensen) nævnte dernæst spørgsmålet om den juridiske uddannelse som betingelse for at kunne beklæde visse højere stillinger indenfor politiet — det har i denne forbindelse navnlig været spørgsmålet om politimestrene, der har været draget frem i forgrunden. Når jeg ikke — selvom jeg i og for sig godt forstår argumentationen — har ment at kunne tiltræde et ændringsforslag, der tog sigte på, at juridisk uddannelse ikke skulle være en betingelse, er det, fordi jeg ikke tror, man kommer uden om at kræve den juridiske uddannelse af politimesteren, ikke så meget på grund af den virksomhed, han udfolder som chef for det lokale politikorps, men nok så meget, fordi han er underøvrighed og har en vis anklagevirksomhed, som jeg synes må forudsætte den juridiske uddannelse.

Det ærede medlem omtalte også spørgsmålet om politiskolens chef, idet han var inde på, hvorvidt det var nødvendigt, at han havde juridisk uddannelse. Der er imidlertid også et andet problem i forbindelse med denne stilling, idet man har rejst det spørgsmål, om ikke lederen af politiskolen burde være pædagog. Jeg kan godt forstå begrundelsen for et sådant synspunkt; men der er jo her tale om en fagskole, og hertil kommer, at den pågældende heller ikke er helårsbeskæftiget som leder af politiskolen, idet denne skole faktisk er lukket de fire sommer måneder. Man kan vist også regne med, at lederen af politiskolen ikke er optaget af denne virksomhed i hele arbejdstiden og altså også kan udnyttes til andet politimæssigt arbejde. Derfor bør han efter mit skøn have politimæssig uddannelse.

De bemærkninger, det ærede medlem gjorde om færdselspolitiet, og det, der er sagt i betænkningen, tiltræder jeg. Det er et af de spørgsmål, vi må tage op; vi må søge frem til en sammenlægning af færdselspolitiet og rigspolitichefens motorcykkelkorps og søge disse spørgsmål løst.

Hvad angår efterretningstjenesten, kan jeg indskrænke mig til at sige, at jeg er enig med den ærede ordfører i de betragt-

5617 ^{21/5} 54: 2. beh. af f. t. l. om ændr. i l. om rettens pleje. (Politiets ledelse m. v.). 5618

[Justitsministeren.]

ninger, han anførte, og der er derfor ikke anledning for mig til at gå i enkeltheder; heller ikke under hensyn til, hvad der er skrevet i et enkelt blad.

Jeg anbefaler de stillede ændringsforslag og anbefaler at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

A. C. Normann: Det har hele tiden været min opfattelse under denne sags behandling — og den er ikke blevet afsvækket — at skulle man finde frem til den administrativt set mest rationelle ordning af politiets ledelse, kunne man ikke komme uden om at tage hensyn til forvaltningskommissionens forslag om at koncentrere og forenkle ved at samle så godt som al indfyldelse i et direktorat. Jeg taler ikke her om den indfyldelse, justitsministeren naturligvis altid må have som politiets øverste chef og som justitsminister. Det ville have mange fordele og afskaffe en hel del dobbeltfunktioner og dobbelt administration. Men alligevel er det det radikale venstres opfattelse, at det er klogt af den højtærede justitsminister, at han ikke er faldet for fristelsen til at koncentrere al magt i et direktorat for at imødekomme ellers ganske forståelige ønsker om forenklinger i statsadministrationen, sådan som de kommer meget stærkt til udtryk både fra befolkningens side og også herinde i det høje ting. En sådan ordning ville nemlig svække den parlamentariske ministers stilling i forhold til etaten — i så fald ville det være berettiget at tale om etaten — og selv den højtærede justitsminister og hans efterfølgere på denne høje post er jo kun mennesker. Nu og da vil vi formodentlig opleve en justitsminister, der har for beskeden en indsigt i politiforhold eller for ringe en personlig styrke til at hævde sin parlamentariske uafhængighed af etatens officerer. Derfor tror jeg, det er godt, at vi ikke tilvejebringer den stærke koncentration af den politimæssige og den administrative magt.

Der er her i landet — det tror jeg man

kan sige — ikke grundlag for at tale om en politistat, heldigvis; men også her i Danmark er vi blevet kuldkære overfor totalitarismen og overfor magtkoncentration, og vi ønsker at hindre, at et grundlag, der kan trodse den folkelige indstilling på dette område, nogensinde opstår. I så henseende har vi, tror jeg, den store og gode del af politikorpset med os. Dertil kommer, at de ulemper, som forvaltningskommissionen pegede på, i det væsentlige er afhjulpet ved det foreliggende lovforslag.

Nu er det muligt, at en og anden i forbindelse med kompetencefordelingen vil hæfte sig ved, at chefen for politiets efterretningstjeneste nu kommer i direkte rapport til ministeren, og at hans stilling som chef verificeres i loven, bl. a. fordi viderekredse i befolkningen med ængstelse og uvilje hører om hans funktioner. Jeg nævner det — det har både den højtærede justitsminister og socialdemokratiets ordfører også gjort — i forbindelse med den megen opmærksomhed, der nu påny rejses i pressen omkring efterretningstjenestens kartoteker. Men jeg har lyst til at bemærke, at efter min opfattelse er det knap nok berettiget at vende lidenskaberne imod en bestemt afdeling af politiet, mod en bestemt højere politiofficer, hvem ingen beskylder for mangel på dygtighed, og som formentlig kun gør, hvad regeringen mener er hans pligt. Det må holdes ham tilgode, at den afdeling, han leder, normalt ikke har den egenskab, at den populariserer sin chef. Kritikken har ikke bare, som den højtærede justitsminister mener, været nævnt i et enkelt blad, men er i øjeblikket i gang rundt omkring i den danske presse; i alt fald har jeg set 3 blade kræve en redegørelse fra ministeren på det punkt.

Overfor denne kritik må jeg erkende, at jeg ikke kan se igennem disse forhold, bl. a. fordi de oplysninger, der hidtil er givet fra autoritativt hold, er sparsomme, men jeg kan næppe tage fejl i een ting, som jeg ønsker at fremhæve, og det er dette, at hvad der foregår og efter pressens omtale nu

[A. C. Normann.]

igen vækker uro i befolkningen, det må foregå på ministerens fulde ansvar, og jeg tror, det bedste, ministeren kan gøre, er at tage dette ansvar.

Den højtærede justitsminister nøjedes med at henvise til socialdemokratiets ordfører, idet han erklærede, at han var enig med ham. Ja, men socialdemokratiets ordfører kom ikke med nogen oplysning, der kunne rense luften i den henseende. Socialdemokratiets ordfører afgav ikke nogen som helst erklæring, gav ingen oplysninger, det var på den ene side og på den anden side. På den ene side var det nødvendigt at have dette kartotek, og det har den ærede ordfører sikkert ret i; på den anden side måtte man ikke gå så vidt, at alle skikkelige borgere tilsidst stod i det, og det har den ærede ordfører sikkert også ret i. Men noget som helst positivt indhold havde den ærede socialdemokratiske ordførers erklæring ikke. Der må før eller senere en afklaring til, og det radikale venstre forbeholder sig at vende tilbage til sagen.

Iøvrigt tiltaler den stærke sondring imellem rigspolitichefens administrative og politimæssige opgaver os. Vi er derfor gået med til at lægge kontorpersonalet ind under rigspolitichefens ledelse.

Vi er også tilfredse med, at man ikke uden videre kan pålægge politiet enhver form for budtjeneste o. lign., og med, at man vil søge at begrænse de opgaver, der i tide og utide lægges på politiet. Vi er også tilfredse med, at de særlige aldersgrænser, man hidtil har haft for ansættelse i politiet, nu bortfalder.

Vi har lagt stærk vægt på at undgå, hvad både politimestrenes og politifuldmægtigenes foreninger frygtede, at politimestrenes selvstændige ledelse af de enkelte politikredse indskrænkedes, og det er lykkedes at undgå den forringelse af loven, som jeg tror dette ville have været; det er overordentlig glædeligt, også af hensyn til politiets forhold til den almindelige befolkning ude i landet, at man har undgået denne risiko.

På et enkelt område beklager jeg, at et forslag, som det radikale venstre har fremført i udvalget, og som har været nævnt både af udvalgets ærede ordfører og af den højtærede justitsminister, ikke har kunnet vinde ørenlyd hos de øvrige partier. Det er

vort krav om, at ikke juridisk uddannede personer indenfor politiets personale i ganske særlige tilfælde skulle kunne få adgang til højere stillinger, som nu er forbeholdt folk med juridisk embedseksamen. Der har for udvalget foreligget et forslag i så henseende fra formanden for ordenspolitiets stationsledere. Ansættelse som f. eks. politifuldmægtig eller politimester af en ikke juridisk uddannet mand ville formentlig — selvom man gennemførte den bestemmelse, som ministeren altså havde sympati for, men er vejet tilbage for — kun foregå relativt sjældent; det ville i alle tilfælde kun forekomme, hvor den pågældende avancerede som påskønnelse for en særlig ydelse eller for særlig dygtighed, navnlig for særlig dygtighed, og på grund af, at han havde skaffet sig de fornødne kundskaber udenom universitetets eksamination.

Jeg er ikke i stand til, da jeg ikke er jurist, at tage nogen sagkyndig debat op med den højtærede minister, når han som argument mod denne ordning fremhæver politimestrenes funktion som anklagere. Jeg har på følelsen, at det er rigtigt, når det siges både fra juridisk hold og fra formanden for ordenspolitiets stationsledere, at de enkelte politifolk, der kunne være tale om, ville være folk, der dels gennem juridiske studier og dels gennem mange års erfaringer i nært samarbejde med jurister, med politifuldmægtige, med politimestre, har skaffet sig trods alt en sådan fond af viden og kunnen, at de ville være i stand til at magte også den side af politimestrenes funktion. Men i det mindste ville det være overordentlig værdifuldt, om det absolutte skel, som juristernes monopol i øjeblikket sætter, kunne blive afskaffet, og jeg tror også, at ulykken ville blive begrænset derved, at de udnævnelser, der måtte finde sted efter en sådan ordning, under alle omstændigheder ville ske under ministerens ansvar.

Socialdemokratiets ærede ordfører udtrykte sympati for tanken, men han kunne altså heller ikke gå med til den, og denne sympati må dette store udsnit af politiets personale, som der her er tale om, nøjes med, i det mindste foreløbig. Jeg forbeholder mig måske ved en anden lejlighed at komme tilbage til sagen. Efter hvad der er oplyst for udvalget, er der i Sverige for et par år siden skabt et grundlag for, at prak-

[A. C. Normann.]

tisk uddannede politifolk kan opnå chefstillinger.

Vi havde meget gerne set en demokratiseret forfremmelsesordning for eliten af de dygtige politifolk, men har undladt at stille forslag, da vi ikke opnåede støtte fra anden side. Men bortset fra dette punkt, hvor der altså har været uenighed, tror jeg, at udvalget i samarbejde med den højtærede minister har fundet frem til en god ordning, som giver politiet de bedste muligheder for udøvelsen af dets samfundsnyttige funktioner, og vi er i stand til at anbefale lovforslaget.

Vagn Bro: Det er måske ikke helt urimeligt, at jeg gerne ville have lejlighed til at knytte et par enkelte bemærkninger til dette lovforslag.

Jeg kan tilslutte mig de stillede ændringsforslag, idet jeg dog ikke vil benægte, at ændringsforslag nr. 1 og 2 til lovens § 110, hvorved det bestemmes, at foruden politikorpset også politiets kontorpersonale henlægges under rigspolitichefen, er dem, der tiltaler mig mindst. Ligesom dommerkontorernes kontorpersonale henhører under justitsministeriet, der jo skal fremskaffe de nødvendige bevillinger, når personalet skal udvides, burde efter min mening også politiets kontorpersonale henhøre under justitsministeriet. Jeg er også en lille smule bange for, at justitsministeriet, der efter loven er politiets øverste foresatte, i nogen måde vil komme til at mangle et mere praktisk indseende med og kendskab til det daglige liv og arbejde i landets politigarde, men muligt er det, at kasseinspektionerne kan bringe kontakten her i orden. Når imidlertid alle i udvalget har kunnet enes om den foreslåede ordning og den høje minister også har tiltrådt den og det vel samtidig er foreslået af økonomiske grunde, skal jeg heller ikke indtage et særstandpunkt på dette område, så meget mindre, som jeg ved, at vi alle har den fulde tillid til rigspolitichefemødets vilje til her at gøre et sagligt og ligeligt arbejde overfor politikredsene. Så må vi se, hvorledes denne udvikling vil forme sig fremefter.

Med hensyn til lovforslagets ændringsforslag til retsplejelovens § 114, stk. 2 — det er den bestemmelse, der omhandler den

særlige instruks, som skal gives med henblik på de retningslinier, rigspolitichefen kan fastsætte for politidirektøren og politimestrene — vil jeg gerne udtale min glæde over, at jeg forstod under udvalgsbehandlingen, at den højtærede minister er indforstået med, at både når instruksen nu skal udarbejdes, og senere, hvis den skal ændres, vil den blive forelagt politimestrenes repræsentanter, altså bestyrelsen, og jeg nærer så ikke tvivl om, at det samarbejde, der hidtil er foregået mellem justitsministeriet, rigspolitichef, politidirektør og politimestre kan fortsætte på bedst mulig måde og ikke vil blive forrykket ved en sådan instruks.

Dernæst har jeg et enkelt spørgsmål i anledning af en udtalelse af udvalgets ærede formand, fremsat med henblik på en sætning i betænkningen, der lyder:

„Under hensyn til denne politiafdelings“ — det er færdselspolitiets — „vigtige opgave påpeger udvalget ønskeligheden af en forøgelse af styrken, navnlig med henblik på arbejdet i landdistrikterne.“

Dette er jeg ganske indforstået med. Jeg har forstået ministeren således, at færdselsforholdene her i Danmark er af den beskaffenhed i øjeblikket, at det bliver aldeles nødvendigt, at der kommer retledende politi på vejene. Det er nu blevet sagt, at det skal navnlig ske ved reduktion andetsteds. Det er muligt. Kan der reduceres indenfor forskellige politikredse, er det klart, at vi alle er indforstået med, at det gøres, men jeg opfatter denne bemærkning som udtryk for, at selvom man ikke kan dette, er det meningen, at man vil sætte kraftigere ind på vore landeveje. Jeg ville være meget taknemlig for at høre en udtalelse af den højtærede minister herom.

Så vil jeg have lov til til allersidst at komplimentere den højtærede justitsminister og departementet for dette lovforslag, der faktisk bygger på den bestående ordning, og jeg vil takke det ærede folketingsudvalg, der er enedes om så få ændringer. De store politistyrker i dette folk står bag dette lovforslag, og det er mig en glæde at have konstateret, at også politicheferne ude i landet — altså mine kolleger — i større og større tal har sluttet op om denne ordning, som jeg altid i sammenligning med departementalordningen har fundet mest stem-

[Vagn Bro.]

mende med vort folks karakter. Vi er og ønsker at være og kalde os et frit folk. Vi bygger navnlig i høj grad på det kommunale selvstyre, og jeg finder, at den ordning, vi nu har prøvet ned gennem tiderne, og hvorved der gives adgang til forskellighed i den daglige behandling efter hver egn psyke, er den rette. Derfor tror jeg, at det høje folketing gør en god gerning, når det i løbet af få dage stemmer for at slå den nuværende ordning fast.

Søren Olesen: Den ærede ordfører for udvalget omtalte efterretningstjenestens kartoteker, og da mit partis tidligere ordfører angående dette lovforslag ikke er tilstede i dag, vil jeg tillade mig at sige et par ord desangående.

Der findes i dette forslag ingen retningslinier for, hvordan disse kartoteker skal føres, men der gives visse beføjelser til chefen for efterretningstjenesten. Fra mit partis side er vi ikke meget glade for disse kartoteker. Det har været oplyst i pressen, at man mente, der var indtil 200 000 personer optaget i kartotekerne; jeg finder, det er ganske urimeligt at tro, at der her i landet skulle findes mistænkelige personer i så stort et omfang. Jeg mener, at man her trænger til bestemte retningslinier: at gå efter, så alt ikke som nu skal være overladt til et skøn, som ingen rigtig kan få oplyst hvem udøver, eller hvordan det i det hele taget udøves.

Jeg vil derfor gerne sige, at når vi stemmer for dette lovforslag, som vi finder rimeligt med hensyn til politiets ledelse, ligger ikke deri, at vi giver nogen som helst tilslutning til den måde, hvorpå disse kartoteker føres af politiets efterretningstjeneste.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg overfor det ærede medlem hr. Vagn Bro bekræfte det tilsagn, jeg har givet om, at justitsministeriet naturligvis med politimesterforeningen vil drøfte indholdet af den instruks, der skal udarbejdes i henhold til § 114, stk. 2.

Jeg er enig i de betragtninger, det ærede medlem hr. Vagn Bro fremførte vedrørende betydningen af en forøget politimæssig indsats på vore veje; færdselsproblemet får en

stigende betydning, og vi regner med at løse problemet på tilfredsstillende måde.

I anledning af de bemærkninger, der er gjort fra forskellig side om efterretningstjenesten, ønsker jeg blot at sige, at jeg i udvalget har givet en meget udførlig redegørelse for efterretningstjenestens virksomhed, for indholdet af den instruks, der er givet, hvorledes det der er understreget, at man skal begrænse registreringen til det absolut nødvendige, at man skal anvende kartotekerne med forsigtighed o. s. v. Denne meget udførlige redegørelse blev, såvidt jeg erindrer, uden nogen som helst diskussion taget til efterretning af udvalget, og man vil sikkert kunne forstå, at det her drejer sig om forhold, som det ikke vil være rimeligt at diskutere for en bredere offentlighed.

A. C. Normann: Det er rigtigt, at den højtærede minister i udvalget har givet en redegørelse, men denne redegørelse omfatter ikke de fleste af de spørgsmål, der for øjeblikket rejses i pressen. Den siger ikke noget om omfanget, og desuden kan en henvisning fra den højtærede minister overfor folketinget, overfor offentligheden, til en fortrolig redegørelse i et udvalg, hvis materiale vi er afskåret fra at bruge og viderebringe, ikke klare den sag. Jeg er overbevist om, at før eller senere vil den højtærede minister komme til at erkende, at han i det mindste må gøre befolkningen opmærksom på, efter hvilke retningslinier dette kartotek føres.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1—4, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ekspropriation i militære øjemed.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4772; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 977).